

OLINA ORTIZ

Plictisilă și Copacul Entuziasmului

**Cu exerciții de scriere creativă
de la Oana Moraru**

**Ilustrații de
Karda Zenkő**

LBRIS

We know
books

Îl chema George, dar colegii îi spuneau Plictisilă. Nu numai ei, și vecinii de pe stradă, și prietenii de joacă. Torcând fericită când băiatul se oprea să-i scarmene blana, chiar și Nora uneori gândea: „Of, Plictisilă iar s-a plictisit de mine!“

Bine că George n-auzea ce gândea pisica! Măcar Nora să nu-i fi zis Plictisilă.

Însă pisica avea dreptate. George nu era niciodată mulțumit de ce făcea sau de ce i se întâmpla. Ca o muscă buclucașă, un gând îi dădea târcoale – „Ah, ce m-am plictisit!“ Voia mereu mai mult, mereu altceva.

La școală, în timpul orelor, căsca plictisit. „E prea ușor! Toate astea le știu. De ce să le mai repet?“ În pauză, făcea cocoloașe de hârtie, s-alunge plictiseala. Când ajungea acasă, îl apuca toropeala... sora bună a plictiselii.

Mintea îi măcina întruna nemulțumirile, iar inima îi era cuprinsă de tristețe. „Ce rost are să fac lecții? La ce bun să citesc? Jocul ăsta nu-i de mine! Ajunge cu atâta vorbă!“

I se părea că lumea din jur îi e ca o haină strâmtă. Atunci fugea de ea. Dar, când spera să se bucure mai mult în singurătate, se simțea ca un leu în cușcă.

Începu, deci, să creadă că nu se află în locul potrivit.

„Trebuie să fie un loc pe lumea asta în care oamenii nu se plictisesc. Dar unde e acest loc?“

Într-o dimineață, pe când se îmbrăca - ah, dar nici să se îmbrace nu-i era ușor, că, deh, îl apuca plictiseala și rămânea cu hainele trase pe jumătate - un gând nou îi dădu târcoale și-l entuziasmă: să plece în căutarea locului magic în care nimeni nu se plictisește!

Trecu prin bucătărie, scoase din frigider o cutie cu lapte și vru să-și toarne în cană. Se gândea c-o să fie o călătorie lungă, așa că trebuia să-și pună burta la cale.

